

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Vi må prøve i fremtiden at rette på det, og det kan man jo gøre ved at foretage ændringer i den gældende lovgivning på dette område, men det er selvfølgelig en betingelse, at der er politiske muligheder for det.

Vagn Bro: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, da vi jo nu af den højtærede minister er blevet gjort bekendt med, at det resultat, som fremgår af ombudsmandens beretning, vil danne retningslinjen fremefter.

Den højtærede minister spurgte — og det forekommer mig at være det væsentligste — har vi nu opnået denne lighed? Jeg må erkende, at jeg kender ikke alle kringelkrogene i trafikvæsenets administration, men jeg kender det distrikt, hvor jeg har fået pålæg om at varetage såvel statens som borgernes interesser, og jeg kan sige, at hver gang der finder salg af en koncession sted, f. eks. til en hyrevogn eller en rutebil, bliver den pågældendes forhold meget nøje undersøgt ikke alene ved en politirapport, men også ved henvendelse til skattevæsenet, og det hele bliver vurderet. Jeg kan ikke stå her og hævde, at der ikke bliver betalt et beløb under bordet, men jeg kan sige, at kommer det frem, bliver den pågældende lige så vel som en tyveknægt, der stjæler, stillet for retten, og så går handelen tilbage. Det har jeg allerede nævnt et eksempel på. Jeg er desværre ikke i stand til at gøre verden så god, som den skulle være. Kunne jeg det, ville jeg være ganske tryk og rolig. Der kan begås ulovligheder, men de mennesker, som begår dem, ved, at det kan føre til, at hele handelen går tilbage med tab for dem selv. Det vil jeg dog bede den højtærede minister have i erindring. Lighed er selvfølgelig et meget vidt begreb, men jeg kan ikke se andet, end at der er skabt den lighed, at staten ikke må gøre andet, end den lovlige borger må gøre, og hvad de ikke lovlige borgere gør, vil statsmagten kunne straffe dem for. Jeg tror ikke, vi kan komme nærmere til den rent jordiske lighed. Jeg har intet at indvende imod, at der gives politiovrigheden strenge ordrer til nøje at undersøge disse forhold; jeg har i øjeblikket to sådanne forhold dernede, som jeg stadig

trækker i langdrag, for jeg er meget i tvivl, om der ikke, om jeg så må sige, er visse hemmelige klausuler, og indtil dette bliver klargjort, kan vi hvert fald ikke medvirke.

Jeg vil håbe, at det, vi nu har drøftet i dag, og den klare, udmærkede og saglige redegørelse, vi har fået fra ministeren, må føre til bedre forhold. Jeg må bestemt sige, at jeg føler mig som repræsentant for det samfund, jeg tjener, og det gør mit parti også, men jeg beder blot om, at staten, som har en langt større magt og en økonomisk langt større kraft end den enkelte borger, ikke vil lade disse magtmidler blive de afgørende.

Hvis statsmagten vil simplificere og gøre det ad rimelige veje — jeg vil så nødig igen nævne skrivelsen af 25. januar 1957, for vi er jo alle enige om, at her var der ikke tale om nogen rimelig vej — er det klart, at det parti, som jeg repræsenterer, og for hvilket sparsommelighed betyder ikke så helt lidt, vil give ministeren al medhjælp dertil.

Der er talt om betjeningen af samfundet, og dér var det ærede medlem hr. Aksel Larsen den udmærkede kollega, som er stærk i ros og stærk i dadel; snart er det den ene embedsmand, der bliver anbragt i, jeg ved ikke, om jeg må bruge et udtryk som hede helvede, men så altså det, der svarer dertil, snart en anden embedsmand, der som i dag bringes meget højt op.

Jeg tør forsikre det ærede medlem om, at de private rutebilejere også har kørepligt. De har en af amterne og byerne godkendt plan, og den skal holdes. Der findes i dette rige mange, ikke mindst afsides boende, folk, som har megen tak at rette til de private rutebilejere, der yder de pågældende en overmåde stor service. Det gør statsbanernes folk også — lad mig endelig føje dette til. Men jeg tror ikke, at man i en tid som denne skal stille det op således, at det kun er statsruterne, der har kørepligt og servicepligt; der ydes også af private et fortræffeligt arbejde.

Ministeren hævdede, at generaldirektoratet ikke fandt det nødvendigt at lade skrivelsen fremsende, for om det var 14 år eller 8 år, direktør Jacobsen skulle stå i statsbanernes tjeneste, var ikke afgørende. Jeg må erkende, at når der i skrivelsen